

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

113. De obitu S. Sviviberti. Discutitur Marcell.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

Ple&rudis mulier misera, 20. annis abiecta?

Secundò obseruo, Pipinum circa finem vitæ cum S. Willibrordo communicasse. Vnde iterum mihi confirmatur pax & cohabitatio inter Ple&rudem & Pipinum. Non datur viris tam impijs inter Apostolicos viros communio. Non sustinuissent Willibrordus alijque probati Episcopi, quorum amans erat Pipinus, bonum Principem in foedissimo peccato obdormire. Non est cogitare eum qui tantis liberalibus expensis summoque conatu Ecclesias Christi promouebat, SS. monita durissimo corde respuisse, pertinaciter impœnitentem remansisse, à Deo miserè desertum discessisse. Melius de benigno Heroe sentire deberent; possent, si vellent. Nec puto nigrum istiusmodi theta (in pellicatu animam exhalasse) aliunde ab ijs affigi quam ex Pseudo-Marcellino, qui nigriori theta est dignior.

DISSERTATIO CXIII.

De obitu S. Swiberti. Discutitur
Marcellinus.

Vxta vulgatam sententiam admeliora transijt S. Swibertus Coepiscopus S. Willibrordi anno 717. Forfan auctor & Dux istius est Marcellinus. Audiamus eum & discutiamus:

Redeuntibus (inquit) à Ioppilia & à Pipino gloriosis Pontificibus Agilolpho Colonienſi & Swiberto Werdensi, S. Swibertus delectat usi n̄ Dominos uer salutarigratia à Deo per Willeicum presbyterum suum Colonia parata, salutata & licentia impetrata à pia

Ddd 2

Matrona

Matrona Plectrude, redijt Werdam cum suis discipulis: ibique per triennium sanctissime viuens, perfecit opera, qua Deus posuit prodigia super terram miraculis eoruscando atque ut vox tonitruus in rota, prophanis Christum Euangelizando, Idololatriam libera voce damnando, multas gentes paganas fonte baptismatis Christo regenerauit. Tandem Deus qui est suorum fidelium merces magnanimis, qui & per carnis mortem viuos Ecclesiae lapides de terrenis sedibus ad caeleste transfert adificium, S. Swibertum strenuum fidei pugilem, coronandum in calis de terrenis euocare dignatus est. Igitur anno à Natiuitate Domini 717. S. Swibertus omnium virtutum charismatis plenus, ex omnibus animi medullis videns Deum desiderio flagrans, cum in festo Principis Apostolorum S. Petri ad cathedram in suo monasterio diuina celebrasset, mox languore cum inuadens lecto decumbere coegit. Languore itaque per momenta temporum ingrauescente, convocauit Fratrum suorum collegium fere viginti, primò admonuit eos, ut vestigia Christi sequerentur & ut virtutem dilectionis & pacis ad inuicem & in omnes domesticos Dei seruarent. Instituta quoque disciplina regularis qua ab eo didicissent & in ipso vidissent, indefessa fide custodirent. Deinde subiunxit diem sui obitus in proximo instare. Quod audientes fratres circumstantes, marore perculsi flere ceperunt. Quibus S. Pontifex dixit: Nolite dilectissimi flere, magis autem gaudeate, iam enim sanctorum laborum meorum gloriosissimum recipiam fructum & pramium. Recessui fragilitatis mea debitum charitatis impendite & orationibus protegite. Quo dicto, ipse in Domino gaudens, informabat eos de contemptu mundi & appetitu regni caelestis, & ut exitum suum, cuius hora incerta est, vigilijs, orationibus & operibus praeuenire meminerint; Cumque hac & his similia plura loqueretur, illi accepta benedictione, iussu ipsius tristes ad Ecclesiam exierunt. Retinuit secum S. Willeicum, cum quo diuina meditando Deum corde deuotissimo inuocabat. Appropinquante denique die obitus sine obdormitionis suae, quam praesciuit An-

gelice

gelico Ministerio, conuocans fratrum suorum presatorum felicem
 caernam, celebrari sibi sacra fecit Missarum solemnia. Deinde per-
 ceptione corporis Dominici se muniens, ac sancta crucis vexillo se
 cunctosque circumstantes signans in mortis quiete dormiens, tran-
 siji feliciter de mundo & ab Angelicis choris anima eius sancta in
 consortio Sanctorum & felicitatis perpetua in perpetuum collocanda
 suscepta est. Statimque facies eius ut glorificata lucens splenduit.
 Cella vero eius ut apotheca redoluit, omniumque ora & pectora fra-
 grantia suauitatis repleuit. Defunctus est autem sanctissimus Swi-
 bertus Werdensis Episcopus anno aetatis sua sexagesimo nono Kalen-
 dis Martij feria sexta hora duodecima, qua hora Saluator mundi
 morte sua nos uiuificans ianuam regni caelestis reserauit qui est be-
 nedictus in saecula saeculorum, Amen. Haecenus Marcellinus
 cap. 27.

Quod ad historiam discessus S. Swiberti, nihil est in
 quo illum censuremus: solent enim obitus SS. talibus pie-
 tatibus & circumstantijs contingere ornat.

Quod ad tempus mortis, citandus & in ius vocandus
 est. Annum obitualet S. Swiberti designat anno 717. &
 est 1. conforme ijs quae initio capitis dixit, scilicet, S.
 Swibertum anno 714. à Pipino in extremis agente rede-
 untem in Werdam, in ea triennium sanctissimè vixisse. 2.
 illi quod in praecedenti cap. legitur, S. Willeicum de-
 cem annis post exitum S. Swiberti Werdensi Monasterio
 praefuisse & mortuum anno 727. decessit ergo S. Swibertus
 anno 717.

Verùm his ex Diametro repugnat quod addit S. Swi-
 bertum defunctum Kalendis Martij feria sexta: nam Ka-
 lendæ Martiæ anno 717. inciderunt in feriam secundam,
 non sextam. Quod sic demonstro. Anno 717. (erat is an-
 nus simplex, non Bissextilis) littera Dominicalis erat C. er-
 go sequenti die, scilicet feria 2. littera erat D, In D. au-

tem assignantur Kalendæ Martiæ; ergo Kalendæ Martiæ erat feria 2. non sexta; per consequens S. Swibertus non potuit obiisse anno 717. Kalendis Martij feria 6. Ulterius si statuamus illum obiisse feria 6. Kalendis Martij, dandum est obiisse aut anno 709. aut 715. aut 720. cum in istis annis solùm coincident Kalendæ Martiæ cum feria 6. Prior annus (709) non est admittendus, cum clarum sit eum supervixisse; nec posterior, cum satis etiam testatum sit eousque viuendi metam non porrexisset. Quare eligo, qui eligendus est, annum medium (715) eumque eius obitualem figo. Fuit eo anno littera Dominicalis F. Feriæ 2. G. Feriæ 3. A. Feriæ 4. B. Feriæ 5. C. Feriæ 6. D. in quam reponuntur Kalendæ Martiæ. Confirmatur is annus 715. ex epistola S. Ludgeri qui capite 1. annum Christi 648. coniungit cum anno 33. post transitum S. Swiberti. Addamus igitur ad 715. annos 33. & apparebit annus Christi 748. Similiter detrahimus ab annis 748. annos 33. & exurget 715. quo obiit S. Swibertus. Probat præterea ex eo quod parum cohærenter narrat Marcellinus. Natus est enim S. Swibertus anno Christi 647. iuxta caput 1. & obiit anno ætatis 69. iuxta præfens caput 27. ergo obiit anno Christi 715. aut propè 716. non 717. vt patebit computanti. Iam vero S. Swibertum mortuum Kalendis Martij, ex vsu & traditione corroboratur; tali equidem die ipsius fælix natalis colitur ab Ecclesia, in locis, ascribitur in Martyrologijs. Fælix natalis, & lōge verius tum potuit cantare quod Ethnicus Martialis de infelici suo natali in hac miseriarum valle; Natales mihi Martiæ Kalendæ, Lux formosior omnibus Kalendis. De Feria 6. probatur, tum ex recepta sententia cui nemo contradicit & quæ certò redargui nequit: tum ex consequenti narratione Marcellini, qui capite 28. refert Sabbatho id est

est altero die exequias celebratas & 3. die id est Domini-
câ S. Corpus inhumatum à S. Willibrordo.

Verba illa textus Marcelliniani, *Hora Duodecima qua bo-
ra Saluator mundi morte sua &c.* Si propriè significant, scili-
cet Salvatorem nostrum hora Duodecimâ animam expi-
rasse, falsus est Marcellinus contra scripturam tradentem
animam posuisse hora 9. id est 3. nostrâ pomeridianâ. Pos-
sunt vero benigne accipi ut intelligamus hora duodeci-
ma (nostrâ) Christum in Cruce fixum mortem inchoasse,
nobis aditum coelorum promeruisse : nam circa eam ho-
ram, quæ erat 6. more Hæbræorum, in crucem actus mo-
ti inceptit & redemptionem nostram consummare.

Quod suprâ ait, S. Swibertum à Pipino moriente an-
no 714. redeuntem in Werda triennium vixisse, non ad-
mitto; & loco, triennium, substituo trimestre; tantundem
enim solùm Swibertus anno 715. Kalendis Martij obiens
superuixit Pipino defuncto anno 714. in Decembri.

DISSERTATIO CXIV.

De honorificis exequijs S. Swiberto cele-
bratis. Miracula ibidem. De
Verona.

Tandem sanctissimum corpus gementibus cunctis fratri-
bus, denote per Willeicum Theodoricum, Gerardum
aliosque Principales suos discipulos portatum fuit, po-
situmque in medio Ecclesia in honorato feretro ut exe-
quia ipsius sabbato celebrarentur. Confluebant autem
multi homines ex diuersis pagis & villis, flentes & dolentes &
precipue pauperes frustrati de cetero largis elemosynis, quas ab ip-
sopie pro amore Christi receperant. Inter quos aduictus fuit qui-
dam